

Sygn. akt IV KK 52/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 marca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski (przewodniczący)

SSN Henryk Gradzik (sprawozdawca)

SSN Przemysław Kalinowski

Protokolant Anna Kowal

w sprawie M. P.

skazanego z art. 191 § 2 k.k. i art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 21 marca 2017 r., bez udziału stron,

kasacji wniesionej przez Ministra Sprawiedliwości - Prokuratora Generalnego na korzyść skazanego,

od wyroku Sądu Rejonowego w B.

z dnia 3 października 2016 r., sygn. akt IX K (...)

**uchyła zaskarżony wyrok w części dotyczącej środków
karnych określonych w pkt 4 i w tym zakresie przekazuje sprawę
Sądowi Rejonowemu w B. do ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

M. P. został oskarżony o to, że w dniu 26 listopada 2015 r. w B. poprzez zadawanie uderzeń rękoma, nogami i kulą rehabilitacyjną po całym ciele K. M., w celu zmuszenia jej do zwrotu zabranych pieniędzy w kwocie 600 zł, spowodował u pokrzywdzonej obrażenia ciała w postaci stłuczenia klatki piersiowej, rany ciętej

głowy, stłuczenia z krwakiem okolicy czołowej lewej i stłuczenia brzucha, które to obrażenia ciała naruszyły czynności narządów jej ciała na okres powyżej siedmiu dni, tj. o popełnienie czynu z art. 191 § 1 k.k. i art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w B. z dnia 3 października 2016 r., sygn. akt IX K (...), M. P. został uznany za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu stanowiącego występki z art. 191 § 2 k.k. i art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za ten czyn wymierzono mu karę 10 miesięcy ograniczenia wolności polegającą na wykonywaniu nieodpłatnych kontrolowanych prac na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym. Na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczono mu na poczet orzeczonej kary okres zatrzymania w sprawie. Na podstawie art. 46 § 2 k.k. zasądzono od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonej nawiązkę w kwocie 500 zł. Na podstawie art. 41a § 1 k.k. orzeczono wobec oskarżonego zakaz kontaktowania się z pokrzywdzoną K. M. osobiście, korespondencyjnie, telefonicznie i przez internet oraz zakaz zbliżania się do niej na odległość mniejszą niż 100 metrów. Wyrokiem powyższym rozstrzygnięto ponadto w przedmiocie kosztów sądowych oraz dowodów rzeczowych.

Wyrok nie został zaskarżony przez strony i uprawomocnił się 27 października 2016 r.

Na podstawie art. 521§1 kpk Minister Sprawiedliwości-Prokurator Generalny wniósł kasację na korzyść M. P., w części dotyczącej orzeczenia o karze w zakresie rozstrzygnięcia o środkach karnych, zawartego w pkt 4 części dyspozytywnej tego orzeczenia. Zarzucił wyrokowi rażące i mające istotny wpływ na jego treść naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 43 § 1 k.k. w zw. z art. 39 pkt 2b k.k., polegające na orzeczeniu wobec M. P. środków karnych w postaci: zakazu kontaktowania się z pokrzywdzoną osobiście, korespondencyjnie, telefonicznie i przez internet oraz zakazu zbliżania się do niej na odległość mniejszą niż 100 metrów – bez wskazania okresu obowiązywania tych zakazów, podczas gdy przepis art. 43 § 1 k.k. obliuguje do ich orzeczenia na okres od roku do lat 15.

Konkludując, skarżący wniósł o uchylenie wyroku Sądu Rejonowego w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja Ministra Sprawiedliwości-Prokuratora Generalnego okazała się zasadna w stopniu oczywistym, dlatego podlegała rozpoznaniu na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535 § 5 k.p.k.).

Zarzut, że w przedmiotowej sprawie doszło do rażącej i wywierającej istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku obrazy art. 43 § 1 k.k. w zw. z art. 39 pkt 2b k.k. jest trafny. Wszak w myśl art. 43 § 1 k.k., zakazy wymienione w art. 39 pkt 2-2b i 3 k.p.k. orzeka się w latach, od roku do lat 15.

Skoro zatem w przedmiotowej sprawie Sąd Rejonowy, na podstawie art. 41a § 1 k.k. orzekł wobec M. P. zakaz kontaktowania się z pokrzywdzoną K. M. osobiście, korespondencyjnie, telefonicznie i przez internet oraz zakaz zbliżania się do niej na odległość mniejszą niż 100 metrów (pkt 4 części dyspozytywnej wyroku), to powinien był uwzględnić treść wskazanych wyżej przepisów i określić czasokres obowiązywania orzeczonego zakazu. Przeoczenie ustawowego wymogu określenia czasu trwania zakazu wymienionego w art. 39 pkt 2b k.k. (*zakaz przebywania w określonych środowiskach lub miejscach, kontaktowania się z określonymi osobami, zbliżania się do określonych osób lub opuszczania określonego miejsca pobytu bez zgody sądu*) uznać należało za rażące uchybienie przepisom prawa karnego materialnego wskazanym w petitum skargi, a w konsekwencji – uwzględnić zawarty w kasacji wniosek. W orzecznictwie przyjmuje się, że wnioskowanie w środku zaskarżenia o wprowadzenie do orzeczenia określenia terminu środka karnego w sytuacji, gdy w wyroku nie został on podany, oznacza, że środek ten jest złożony na korzyść oskarżonego. Brak bowiem oznaczenia terminu zakazu sprawiałby, że obowiązywałby on bez ograniczenia czasowego, zwłaszcza że w postępowaniu wykonawczym usunięcie tego uchybienia nie byłoby możliwe (*wyroki Sądu Najwyższego z dnia 14.10.2014r., III KK 124/14, Lex nr 1523391i z dnia 30 marca 2015 r., II KK 75/15, Lex 1659231*).

Z tych też przyczyn uchylenie wyroku Sądu Rejonowego w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania było konieczne.

r.g.